

Det är 1988 och Ernst Brunner har precis lämnat aulan

Det är hösten 1988 och det har ännu inte börjat snöa. Jag är 18 år och har en livsplan lika grå som eternitplattorna på skolans fasad. Mina klasskamrater pratar drömskt om studentspex i Lund, om Teknisk fysik eller om att backpacka ett år i Asien. Ordet entreprenör är ännu inte uppfunnet, men det är vad alla vill bli. Det enda jag vill, är att ha lika svart hår som Thåström. Längre än så sträcker sig inte mina ambitioner.

I skolan kvittrar vår svensklärare om det kommande författarbesöket. Hon är helt till sig i trasorna. Och det borde vi också vara, tycker hon. Det är en riktig författare som kommer! Från Stockholm till och med. Det enda jag kan tänka på är huruvida jag kan få närvaro utan att själv behöva vara där. Blir det samma närvarokontroll som under *Fröken Julie* på Länsteatern är det inga problem. Den gången avvek jag i pausen utan någon efterföljande reprimand. (Dock fick det till följd att jag i många år levde med den snedvridna föreställningen att pjäsen slutade i en erövring och inte i ett självmord, men det är en annan historia).

Så jag släpar mig till aulan i hopp om att kunna kryssa i närvaron och sedan gå. Men av någon outgrundlig anledning blir jag kvar. Författaren på scenen heter Ernst Brunner. Han är uppuren och hyllad. Ett manligt geni. En kulturman. Vår svensklärare har blossande kinder och vattmig blick. Ernst visar oss sin anteckningsbok med små poetiska krumelurer, skrivna i minimal stil. Jag sitter med armarna i kors. Jag är avmätt. Distanserad. Rent av fientligt inställd.

Men så börjar Ernst berätta, inte så där läraraktigt och förståndigt som jag är van vid, utan med inlevelse och kraft. Han berättar om en man som dör i ett joggingspår och hur en myra kryper upp för den dödes nacke och ställer sig bredbent och kikar ner i den dödes hörselgång. ”Det som är död och tomhet

för en av oss, är liv och möjlighet för någon annan”, säger kanske Ernst till oss. Det minns jag inte. Men jag minns att jag var uppslukad av berättelsen. Jag hade *blivit* myran. Det var *jag* som stod och såg in i en oändlig tunnel av möjligheter.

Nästa dag gick jag till bokhandeln, köpte en svart anteckningsbok och började skriva. Patetiska små poetiska krumelurer och krumbukter. Tafatta försök. Och livet hade fått en något ljusare nyans än skolans gråtrista fasad av eternitplattor.

Det är hösten 2015 och Ernst Brunner har för länge sedan lämnat aulan. Nu är det andra författare som bestiger parnasserna. Andra författare som möter elever och lärare. En av dem råkar vara jag. I klassrummet sitter eleverna och väntar. Kanske har de tvingats läsa min bok. Några sitter med armarna i kors. De är avmätta. Distanserade. Kanske rent av fientligt inställda. Jag berättar inte om myror i döda jogginggubbars öron. Men jag berättar om andra saker. Om mod och äventyr. Om att övervinna sin rädsla. Om att det är okej att ljuga och hitta på. Och ibland händer det att axlarna sänks en aning och distansen mellan oss minskar. För ett kort ögonblick når berättandets kraft förbi det avmätta och fientliga. Då brukar jag tänka på min gamla svensklärare och på Ernst Brunner. Jag tänker på hösten 1988 och ett möte i en jämnrå aula. Jag tror det började snöa dagen efter. Men jag är inte helt säker.

© Pär Sahlin